

СИМЕОН СИМОВ

УЖАСЪТ

chitanka.info

*And therefore never send to know for whom the
bell tolls;
It tolls for thee.*

Отварянето на вратата към бетонната тераса усили глухия тътен и разкри мрачна еднообразна гледка. Почти черни стръмни скалисти склонове с върхове, губещи се в облаци изпълваха околността във всички посоки. Всичко, с изключение на малките, надаващи пронизителни писъци, зареяли се във вкамененото ниско небе сенки, бе замръзнало неподвижно. Пинкърсън пое дълбоко острия леден въздух, загледан нагоре. Това причини пристъп на ужасна кашлица, който го накара да се превие. Едва сега, насълзените му очи се спряха на човек, стоял незабелязано до момента край железните перила на площадката. Той му хвърли леко раздражен поглед, издихвайки дима от цигарата си. Пинкърсън му кимна и направи няколко крачки към перилата. Той понечи да заговори непознатия, но само успя да изхрипти, преди дробовете му да се раздерат от нов спазъм. С рязко движение, стоящият до него хвърли цигарата в пропастта, обръщайки се към вратата. Пинкърсън отговори с неразбиращо вдигане на рамене на звука от затварянето ѝ, докато изпращаше с поглед огънчето, което изчезна в дълбините на мъгливата бучаща бездна. След малко той самият понечи да запали, но часовникът му иззвъня и той с неохотна стъпка тръгна към вратата.

Събралата се малка група в залата, която бе по-скоро просторна стая, беше доста мълчалива. Разменяните от време на време реплики само правеха по-осезаема тишината, която съпътстваше вече тягостното очакване. Но ето, най-после този, когото изглежда, че чакаха влезе и седна на масата. Пинкърсън мислено се поздрави за правилното си предположение, зародило се при срещата му преди малко. Наистина се оказа той. Но защо всичко бе така засекретено и ръководителят на групата се представяше едва сега?

— Както някои от вас може би не знаят — започна седналият срещу Пинкърсън, — на всички нас са раздадени имена, които би трябвало да се употребяват при разговорите по време на работата ни.

Още сега държа най-строго да ви предупредя, колко е важно стриктното им използване по всяко време. Това до голяма степен е защитна мярка за самите вас.

— И ако това не се нарича преиграване? — учудено усмихнат каза брадат мъжага с весели очички, който според дадения на Пинкърсън списък трябваше да се казва Войтех.

— Участието ви е доброволно, тъй че бъдете така любезен да не обсъждате мерките за сигурност — с нотка на суровост отговори така нареченият Пит и обръщайки се към останалите добави:

— И занапред искам да ви помоля да се въздържате от коментари, които не се отнасят до непосредствените ни задачи. А сега ще ви раздам копия от графика, който ще спазваме при престоя си тук.

Пинкърсън хвърли поглед на подадения му лист и погледна отегчено часовника си.

— Някакви въпроси? — попита на всеослушание Пит, но по пронизващия му поглед Пинкърсън разбра, че всъщност въпросът е отправен към него.

— Съвсем не! — рапортува той и леко подигравателно добави:

— Свободни ли сме сега?

— Както желаете — сухо каза Пит и се изправи.

— Едно на нула — прошепна един от седящите до Пинкърсън. На излизане Пит сякаш се сепна и обръщайки се към групата обяви:

— Утре започваме работа в определеното време. Добре би било никой да не закъснява още за първото събрание.

* * *

Това, около което се грееха, спокойно можеше да бъде наречено камина, хлебарска пещ или парно котле. В зависимост от разстоянието, на което се намираха от него, седящите или потръпваха от студа, идващ откъм гърбовете им, или започваха бавно да се сваряват. И в двата случая това бе повод за вопли на недоволство, които се смесваха с репликите от спорадичните разговори.

— Наивно си мислех, че съм дошъл да участвам в изследване на мозъчните функции, а изглежда станах жертва на опит за опознаване

на човешката издръжливост — мрачно промърмори сякаш на себе си човекът, който трябваше да бъде наричан Филип.

— И защо изобщо, по дяволите, трябваше да идваме точно в тази изоставена кочина? — злостно добави друг потрепващ силует.

— А всъщност знае ли някой, поне приблизително, къде се намираме? — на свой ред попита Пинкърсън.

— Като имам предвид начина, по който ни докараха, не мисля, че... — понечи да отговори някой, но в този момент се чу глас зад гърбовете им:

— Намираме се в бивша метеорологична станция. Надморската височина е две хиляди и двеста метра и за съжаление това е всичко, което се полага да ви бъде известно — каза незабелязано влезлият Пит.

— Мога ли да попитам откъде-накъде? — дори във веселия тон на Войтех прозвуча враждебна нотка.

— Драги Войтех, не забравяйте това, което ви казах по-рано. Правилата тук са строго определени. Ако желаете, наричайте положението военно и няма да бъдете далеч от истината. При други обстоятелства бихте могли да бъдете освободен, което, повярвайте ми, с радост бих направил, но вече е твърде късно за това.

Някой тихичко подсвирна. Мълчанието продължи още известно време, преди Пит да продължи.

— Всъщност аз дойдох — каза той, — за да попитам дали някой от вас има нужда от лекарства или нещо друго — и след кратка пауза добави — Не забравяйте, че нощите тук са много студени. Лека нощ!

След като Пит затвори вратата, Филип не се стърпя почти да извика:

— На какъв се прави този?

* * *

— Добро утро, колеги — посрещна ги Пит. — Надявам се, че сте готови за първия си работен ден. Както знаете, тук ще останем около половин месец. Очаквам въпросите ви около съвместната ни работа.

Филип вдигна ръка.

— Да, кажете — подкани го Пит.

— Не съм убеден, че пребиваването на техниката в тези влажни помещения ще ѝ се отрази добре.

— Не се безпокойте — ледено отвърна Пит. — Всички машини са преминали през екстремни тестове. Нещо друго?

— Какви бяха тези шумове през нощта? — попита Войтех.

— Хеликоптерът с поредната доставка — отговори загледан в него Пит.

— Странно, но някак си звучеше различно — настоя Войтех.

— Ако желаете — иронично усмихнат каза Пит, — при следващото му пристигане ще ви събудя.

— Но моля ви, няма нужда. И без това не мога да спя дълбоко в тези прекрасни условия — засмя се на свой ред Войтех.

— Е, мисля, че вече е крайно време да започнем с обсъждането на съществените въпроси — обърна се към останалите Пит. — Някакви неясноти около задачите?

— Как смятате да процедираме със сравняването на резултатите? — попита Пинкърсън.

— Всеки ден в тринадесет нула нула ще провеждаме заседание тук.

— Смятате ли, че са необходими някакви обезопасителни мерки?

— Какво имате предвид?

— Проверка на състоянието на подложилите се на тестовете, например.

— Не мисля, че ще бъде необходимо, ако никой няма оплаквания.

— Нямам повече въпроси.

— Някой друг? — погледът на Пит обходи седящите около масата.

Повечето равнодушно свиха рамене, но Филип отново имаше да каже нещо.

— Ще ни обясните ли все пак, защо опитите трябва да се провеждат именно на това забравено от бога място?

— Мястото бе избрано с оглед на това да бъдат избегнати усложненията, наблюдавани при почти всички начинания от този род. Като крещящ пример мога да дам психонавтиката. Спомнете си само какъв нездрав шум вдигнаха разкритията, направени чрез този метод на проникване в съзнанието.

— Смятате, че нещо подобно може да се случи и с Computer Consciousness Mapping? — учудено попита Филип.

— Това, което се имаше предвид при засекретяването на операцията, бе откриването на „сляпото петно“.

— Наистина ли смятате, че това може да се окаже нещо опасно?

— Аз нищо не смятам, а просто подкрепям мерките за сигурност при досег с нещо неизвестно.

— Но все пак, какво мислите, че би могло да се случи?

— Въпреки че ССМ представлява сканиране на „асоциативната карта“ на съзнанието, която не е пряко свързана с мозъчната структура — отвърна Пит, — при това изследване не е изключено връзката между двете да се прояви в неподозирана светлина. Именно наблюдаването на такъв страничен ефект от страна на неспециалисти би могло да причини затруднения при по-нататъшното му изучаване. Мисля, че съм достатъчно ясен. Други въпроси?

След като изчака няколко секунди, той каза:

— Добре тогава. Да се захващаме за работа.

* * *

Следващите дни увлякоха Пинкърсън във водовъртежа на напрегнатата работа по включването и настройването на персоналната му система преди същинския пуск. Странно, но изглеждаше, че бърка в преценката си относно характера на ръководителя на групата. Той като че ли прекалено често идваше на оглед, но Пинкърсън постепенно осъзна, че това не бе просто педантичен надзор, а желание за контакт. Някак неусетно между тях възникнаха отношения, коренно различни от тези в останалата част на групата. Въпреки дистанцираното си поведение, Пит успя да събуди или по-скоро внуши симпатия у Пинкърсън. От своя страна, Пинкърсън сякаш улавяше някаква скрита целенасоченост в поведението му, но тя така ловко му убягваше, че той скоро се отказа да я търси. Разговорите им често започнаха да излизат извън тясната рамка на техническите проблеми около опитите и все повече докосваха същността на подготвяния експеримент, която изглежда не бе тайна единствено за Пит. Един следобед, когато

пушейки изпращаха последните лъчи на залеза, Пинкърсън реши да атакува фронтално.

— Пит — поде той, — как смяташ, имаме ли реални шансове да разберем причината за наличието на „сляпото“, а според мен по-скоро „бяло“, петно?

— Преди всичко би трябвало да определим характеристиките му и това, дали то може да се открие у всеки — без да се замисли отговори Пит.

— Аз смятам, че ако се имат предвид логическите действия, водещи до този моментен блок на съзнанието или дори до самоубийство, не би било трудно да докажем причината за сблъсъка с „петното“, а именно, достигането до границите ни — опита се да го провокира Пинкърсън.

— Не забравяй, че такива са повечето вериги, водещи до блока, а съществуват и много други, без изразена абстрактна насоченост, слабо изучени или много рядко използвани мисловни последователности, които водят до същия резултат. Би трябвало да разчитаме на тяхното проследяване, както и на евентуалното откриване на нови такива, за да можем да очертаем „границите“ на блока.

— А какво мислиш, че можем да открием там? Отговор на всички въпроси? — привидно шеговито подхвърли Пинкърсън.

— Колко хубаво би било ако това се окаже Последният завет, нали? — със странна усмивка отвърна Пит.

На пръв поглед изглеждаше, че той бе поел хвърлената стръв, но чувството, че знае нещо много повече не напусна Пинкърсън. Той понечи да попита още нещо, но се спря насред думата. Пит го погледна въпросително, но в отговор Пинкърсън само каза:

— Какво ще кажеш да се прибираме? Стана студено.

* * *

Нощта се очертаваше да бъде по-ужасна от предишните. Пинкърсън дори не можа да задреме, преди да бъде стреснат за пореден път от зловещия вик на бухала, който въпреки че бе твърде глух, за да бъде чул, преди всички да са утихнали, сега успяваше да премине през стените сякаш бяха хартиени. И откъде, по дяволите, се

бе взел на тази височина? Пинкърсън реши, че непременно трябва да попита останалите дали този звук ги тормози толкова, колкото него. А дали просто не беше преуморен от работата? Или започваха да се проявяват някакви странични ефекти? Глупости. Та нали все още не бяха започнали същинските тестове. Пинкърсън си заповяда да не мисли за нищо повече и затвори очи. Може би все пак щеше да успее да заспи бързо. Точно в този момент някой почука на вратата.

— Да? — леко раздразнен каза той. В отговор почукването се повтори.

— Влезте, моля! — Пинкърсън повика стоящия вън. Ново почукване. Този път то дори бе някак по-настоятелно.

— Е, хайде де...! — съвсем ядосан извика Пинкърсън. Той се изправи и тръгна неохотно към вратата. Почукването се повтори в мига, преди да я отвори. Студеният нощен въздух го блъсна в лицето и Пинкърсън застина поразен. Пред вратата нямаше никой. Той подаде глава навън и продължително се огледа наоколо. Странно. Нито отдалечаващи се стъпки, нито някакъв звук или движение. Нищо. Пинкърсън премигна и погледна към показалата се иззад облаците бледа луна. След миг тръсна глава и се прибра, затръшвайки вратата.

Останалата част от нощта му се стори безкраен кошмар. Той се будеше през час, плувнал в пот с неясно, но тягостно усещане. По едно време дори стана да се поразходи, но и след това мъчението не престана. Пинкърсън посрещна утрото седнал в леглото, готов да излезе от стаята, веднага щом долови признаци на живот у съседите си. Неизвестно защо, глъчката започна изведнъж. Не, това по-скоро беше врява или паника. След минута тя се смеси с тътена на приближаващ се хеликоптер. Пинкърсън изскочи от стаята си и се затича по посока на шума. Той стигна навреме, за да види как от вертолета смъкнаха носилка и я понесоха към стаята на Пит, около която се бе събрала малка тълпа, в която той разпозна някои от групата, смесици се с хора в бели престилки и униформи. Предчувствието за нещо ужасно го накара да разблъска опиталите се да му попречат да влезе и след малко той се озова в полутъмното помещение.

Гледката го накара да почувства, че всеки момент ще повърне. Тялото на Пит се намираше в кресло в средата на стаята. Кръвта му бе оплискала всичко наоколо. След първоначалното замайване,

Пинкърсън с ужас откри, че на мястото на очите му сега имаше два кървави кратера, а целият труп изглеждаше така, сякаш кръвта бе изтекла през всички отвори и пори. Няколко ръце хванаха Пинкърсън и го повлякоха навън. Последното, което можа да види беше огледалото срещу това, което бе останало от Пит, окъпано от кървава струя, очевидно изригната от отворената му уста. Струваше му се, че никога няма да може да си поеме дъх. Тътрейки се, той все пак успя да стигне до стаята си и се строполи като мъртъв върху леглото.

* * *

— Но влезте, моля ви! — каза лекарят забелязал, че Пинкърсън стои пред вратата на стаята. — Мога ли да ви бъда полезен с нещо? Някакви оплаквания?

— Не, не ... — смутено отвърна той. — Искях да ви попитам има ли някакъв напредък в разкриването на причината за смъртта на ръководителя на групата, след като разбрах, че сте приключили с аутопсията.

— Това едва ли може да се нарече аутопсия. По-скоро дисекция в полеви условия. Обстоен преглед може да бъде извършен, само когато го свалим в базата.

— А какво открихте до момента?

— Нещо изключително странно. Своеобразната експлозия, която наблюдаваме, изглежда не е причинена от някакво огромно налягане, както изглеждаше в началото. Това, за което най-вероятно става дума, е „взрив“ на всички нива на тъканите.

— Не ви разбирам — смръщи чело Пинкърсън.

— Наблюдавах микроскопски препарати от кръвта и различни органи на мъртвия. Това, което установих във всички случаи бе разкъсване на ядрото на клетките както и почти разрушени клетъчни стени. За съжаление, абсолютно невъзможно е да се проумее каква може да бъде силата, която...

— Докторе, какво става тук?! — проехтя глас зад гърбовете им.

— Просто правя опит да разясня на този човек, а и на себе си, какво точно се е случило.

— Сигурен съм, че ви е известно как се класифицира подобен род информация.

— Напълно, генерале. Но съм убеден, че нищо няма да излезе навън, защото сигурно сте се погрижили да изолирате всички тук.

— Ще се наложи, наистина. Поне до изясняването на случая. А за вас — генералът погледна Пинкърсън — имам новина. Пит ви е посочил като свой евентуален заместник.

В отговор Пинкърсън само успя да повдигне учудено вежди.

— Вие ще изпълнявате задълженията му до идването на евакуационната група утре сутрин. И още нещо. Той е оставил писмо, адресирано лично до вас. Бих искал да ми докладвате, след като го прочетете.

Вечерта Пинкърсън реши да не взема хапчето за сън. Все някак щеше да издържи до сутринта. Все пак той си легна, като преди това извади плика от шкафчето си. Внимателно го отвори, разгъна листа и зачете. Самото споменаване на истинското му име го стресна още в началото.

* * *

Пинкърсън,

Ти си единственият, на когото имам доверие тук. За съжаление всички други, които го заслужаваха не са между живите. Аз започнах експеримента още преди идването на основната група. Сътрудниците ми маскираха това като изпробване на оборудването, а след това аз представих тяхната смърт като нещастен случай в планината. Отдалеченото място на провеждане на опитите бе избрано също по мое настояване. Смятах, че никой ни би могъл да предвиди какво може да се случи. Сега съм убеден, че ефектите могат да бъдат пагубни не само за експериментаторите, но и за много други невинни хора, намиращи се в голям радиус от мястото на събитието. Казвам невинни, защото все по-твърдо се убеждавам, че опитите за проникване в „сляпото петно“ не бива да бъдат продължавани. Изглежда, че някой или нещо пречи на това, като пуска в действие най-разнообразни защитни механизми. Не бих искал да те плаша с подробности около смъртта на колегите ми и затова по-добре е просто да ми повярваш,

макар все още да не мога да докажа нищо. Тук имах много време за размисъл и смятам, че вече се налага да споделя изводите, до които достигнах, просто защото не съм сигурен дали при някой от опитите няма да ми се случи нещо. Ти ще получиш писмото ми само в такъв случай. Моля те, прочети го внимателно. Не бих искал да навлизам в подробности и затова ще се постарая да напиша само най-същественото. То може да ти се стори объркано и откъслечно, но аз искам да завърша писмото си възможно най-бързо.

И така. Помисли за това какво наричаме „информационно село“. Не е ли това единният организъм, който ние хората изградихме несъзнателно? Тъй като всеки от нас е тухличка от него, ние, естествено, не бихме могли да проумеем същността на цялото. Всяка частица от него притежава свои нравешки стремежи и понятия, така че няма смисъл да се мъчи да проумее логиката в поведението на мравуняка. Не мислиш ли, че смисълът на съществуването ни може например да се изчерпва с изменението на стойността на някой финансов индекс, чийто параметри всъщност служат за функционирането на нещо, намиращо се извън нашия свят, а влиянието му върху нас да е просто страничен ефект или някаква обратна връзка? И дали не сме просто един от многото такива неврони на една жива вселена? Би ли могло дори да се окаже, че това, заради което сме „създадени“ е отдавна постигнато, а съществуването ни досега се обяснява с факта, че просто не сме попречили на никого? Всеки може да предложи какви ли не други още по-абсурдни, но не по-малко вероятни хипотези. Но нека се върнем в самото начало.

Не би ли могла да бъде наречена планетата ни като цяло „единен организъм“? Опитай се да си представиш какво е представлявала Земята преди и след появата на живота върху нея. Ако я погледне отстрани, някой би могъл да каже, че животът я е обезобразил, променяйки нейната атмосфера, океани и повърхност. Той я е обсебил като раково образувание, чийто клетки се размножават до безкрай. Каква може да бъде защитата от този противоречащ на законите на развитие на останалата материя във Вселената процес? Появата на сила, съществуването на която има за цел да унищожи живота на Земята. Негово Величество Човекът. Човекът, с осъзнат стремеж към самоунищожение, на който въпреки всичко не може да устои. Но и той има едно слабо място: като част от самия живот, той е уязвим към

защитните средства на живата материя — все по-разнообразните заболявания, чиито брой расте успоредно с нарастването на човешката напаст. На свой ред обаче, човекът е въоръжен с разума си, който му позволява да оцелее в тази безмилостна борба. Същият този разум обаче, изглежда вече го кара да „хапе ръката, която го храни“, провеждайки опити като този, за който се готвим, което опасявам се, няма да ни се размине току тъй. Може би така откряваме вратата към нашия свят на Нещо, което би могло да го унищожи, дори по простата причина, че е несъвместимо с него? Е, какво ще кажеш за всичко това? Трябва да привършвам. Не знам с колко време разполагам. Разчитам ли на теб?!

На вратата се почука. Пинкърсън погледна часовника си, на чийто екран проблясваха цифрите нула, нула и пет. Този път той бързо стана и с рязко движение отвори вратата. Там нямаше никой.

* * *

Пинкърсън се събуди от шума на пристигащите хеликоптери, облече се набързо и излезе вън. Операцията се проведе с типичната за военните педантичност. След около час всичко бе събрано и започна последното преброяване. Странно, но броят на хората със сигурност не отговаряше на този от списъка. Ето. Липсваше Войтех. Не ги оставиха дълго да се питат какво е станало. След няколко минути командирът на спасителния отряд обяви, че трупът му е бил намерен от селяни, изхвърлен край реката и попита кога е бил видян за последен път.

— Искате да кажете, че е паднал от терасата?! Не не мен тия! — истерично извика Филип. — Тази нощ изобщо не спях, така че щях да го чуя да излиза! Какво сте направили с него, гадове?! — почти през сълзи изкрещя той.

— Моля, овладейте се — сухо каза командирът.

— И това почукване... — нареждаше Филип.

— Какво почукване? — внимателно го попита Пинкърсън.

— Мисля, че се побърквам... Точно пет минути след полунощ...

Погледнах си часовника.

— Някой друг...? — смаяно попита Пинкърсън.

Няколко ръце колебливо се вдигнаха, преди стреснатият поглед на командира да се спре на Пинкърсън.

— Вие ли сте отговорникът? — попита той.

— Да, но...

— Нямаме време за това сега — прекъсна го командирът. — Всички по машините!

* * *

Естествено, никой не можа да приеме съдържанието на писмото. Генералът се позова на мнението на експертите, което гласеше, че този текст е плод на въображението на един развиващ психично заболяване човек. Те дори допуснаха, че Пит, чието истинско име Пинкърсън така и не научи, бе извършил двойно убийство, вследствие на маниакалното си поведение. Макар тази версия, меко казано, да изглеждаше съшита с бели конци, колкото по-далеч отплуваха дните на случилото се, толкова по-трудно ставаше за Пинкърсън да определи собственото си отношение към дадената от Пит шокираща, но засега единствена хипотеза относно причината за станалото. Той откровено си призна, че го е страх до смърт от това да приеме всичко в писмото за истина. В дните, когато това чувство надделяваше, той си налагаше да мисли за това как ще продължи да живее своя нормален живот след завръщането си у дома. Но понякога, особено нощем, му се струваше, че сенките от близкото минало неистово се опитват да изплуват от кошмарните му сънища, защото се чувстваха все по-силни и готови да нахлуят в реалния свят. Той често се будеше разтреперан, тъй като му се бе сторило, че отново е чул злоещото почукване по вратата. В такива нощи, той слушаше радио до зори или с неохота прибъгваше до хапчетата за сън.

След известно време, сравнението с останалите членове на екипа го убеди, че се чувства по-добре и е преодолял все още крайно невротизираното, граничещо с параноя състояние на някои от тях. Никой от групата не знаеше за съдържанието на писмото, а и Пинкърсън сметна, че само ще им навреди, ако го разкрие, имайки предвид собственото си противоречиво отношение към него. На това решение донякъде го наведоха и разговорите с военните, често

клонящи от уговорка към прикрита заплаха. Не, не се страхуваше от тях. Просто искаше да приключи с всичко това.

Ето че най-после им бе позволено да си отидат. Сега, няколко минути преди кацането на самолета, Пинкърсън позвъни на жена си, послуша радостното ѝ чуруликане и след това изпълни повторната молба на стюардесата да затегне колана си.

* * *

— ...относно обявилата независимост военна база T113, която отново заплашва с въздушна атака града ни...

Ето че отново се беше събудил. Вече близо две седмици след завръщането си, той все още ставаше посред нощ и за учудване на жена си, отиваше да послуша радио в съседната стая. Понякога дори раздражено отмяташе завивките, за да се върне само след няколко минути. Тя все по-рядко се опитваше да го накара да ѝ разкаже какво го тормози, защото новият му отнесен и зъл поглед я караше малко да се страхува. Ето и сега, през открянатата врата тя отново чуваше стъпките му из кухнята, последвани от звука на наливане на чаша. След малко, той влезе тихо в стаята и легна до нея.

— Как си, мили? — привидно неангажирано, но малко плахо попита тя.

— Казах ти, всичко е наред — опита се също толкова безгрижно да отговори той — Спи спокойно, мила.

След малко, прегърнати, те се унесоха в сън. Събуди ги мекият звън на входната врата. Пинкърсън се надигна и почти спейки тръгна към коридора. По пътя през главата му лениво премина въпросът, кой ли подпийнал приятел има наглостта да звъни по това време. Той включи домофона и смутолеви:

— Кой е?

В отговор се чу шушукане и кикот и един познат глас изпя:

— Изненада, Пинки!

— Ти ли си Макс?

— И не само аз!

— Знаеш ли колко е часът?

— Хм... Точно пет минути след полунощ.

— Върви да спиш, като знаеш толкова!

— Е, хайде де...

Пинкърсън натисна бутона за отваряне на входната врата. Беше намислил да изгони проклетите натрапници. Нека и те да се поразкарат малко. Дали бе задрямал прав или наистина след броени секунди на вратата на апартамента се позвъни? Той погледна през шпионката, но отвън бе непрогледен мрак. Сепвайки се, той понечи рязко да се отдръпне, но вече бе твърде късно. Болка прониза цялото му тяло. След миг тя стана толкова силна, че сякаш вече не съществуваше. Вцепенен, той не можеше да помръдне и само разширената от ужас зеница на едното му око успя да проследи движението на ябълката на другото, нанизана върху шилоподобен блестящ предмет, бавно прибиращ се обратно в дупката на мястото на шпионката. Сподаваният досега вик изригна с всички сила и затихна в задушаващо хриптене. Пинкърсън бавно се обърна и олюля, пристъпвайки с оловни крака по коридора. Всичко наоколо се люлееше и въртеше бясно. Морава мъгла го обгръщаше на тласъци, по време на които слухът и зрението му изчезваха, оставяйки място само за Болката.

Следващите откъслечни спомени от отварянето на вратата на банята, умопомрачаващото отражение в огледалото, ударът на главата в окървавения умивалник, писъкът на жена му и воят на линейката, преди да пропадане в безпаметен мрак, му се сториха като кадри от фотолента, която ставаше все по-бледа.

* * *

Пинкърсън дори не трепна при шумното влизане на Филип. Жена му реши да ги остави насаме и със сълзи в очите излезе от стаята. С фалшива усмивка, Филип се опита да му наговори куп весели глупости, но и това не предизвика дори най-малка реакция. Най-после той се реши да каже това, заради което бе дошъл. Привеждайки се към ухото на Пинкърсън, той прошепна:

— Добре, че си разменихме адресите въпреки забраната. Дойдох, за да те предупредя, че по всичко личи, че някой се опитва да ликвидира цялата група, като го изкара поредица нещастни случаи. Само за седмица, двама катастрофираха и един се удави в собствената

си вана. Странно, но си спомням, че това бяха чулите почукването преди смъртта на Войтех. Просто не знам какво да си мисля. Аз отново го чух в нощта, преди да разбере за случилото се с теб. Затова се каня да изчезна възможно най-бързо, а и теб съветвам да направиш същото... Докато не е станало късно.

Пинкърсън рязко посегна към възглавницата си, извади изпод нея лист и химикалка, надраска нещо върху сгънатата хартия и я подаде на Филип, без дори да го погледне. Той зачете написаното.

Предай го на останалите. Макар за много от тях вече да е късно. Поне за нас двамата е.

Недоверчиво усмихнат, Филип се опита да каже нещо, докато разгъваше листа, но думите заседнаха в гърлото му. След като го прочете, той понечи да стане, отново седна, след това скочи на крака и излезе. Пребледнялата съпруга на Пинкърсън влезе и седна до леглото.

— Какво става, миличък? — умолително проплака тя.

Той продължаваше да лежи неподвижно, както в дните преди днешния. В такива моменти започваше да ѝ се струва, че животът у него си е отишъл. Слава богу, че понякога, много рядко, той се издаваше с премигването на втренченото си в прозореца око.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.